

РЕШЕНИЕ

№ 6774

гр. С., 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА Б. АЛЕКСАНДРОВА

при участието на секретаря МИХАЕЛА М. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА Б. АЛЕКСАНДРОВА Гражданско
дело № 20211110155973 по описа за 2021 година

Производството е образувано въз основа на искова молба, подадена от „Топлофикация С.“ АД против Й. АНГ. ИВ., ЕГН *****, с адрес: АДРЕС и ИВ. АНГ. ИВ., ЕГН *****, с адрес: АДРЕС, с която са предявени иски с правно основание чл.422 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 и сл. от ЗЕ вр. с чл. 86 от ЗЗД.

Ищецът ФИРМА, ЕИК *****, твърди, че ответниците Й. АНГ. ИВ., ЕГН *****, и ИВ. АНГ. ИВ., ЕГН *****, са клиенти на топлинна енергия за топлоснабден имот, с адрес: АДРЕС. Твърди още, че ответниците използвали доставяна от ищеца топлинна енергия като не погасили задължението си в срок. Моли съда да приеме за установено, че ответниците дължат на ищеца сума в размер на 4 567,72 лв. – главница, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г., сума в размер на 548,15 лева - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 31.05.2021 г., сума в размер на 34,93 лева, представляваща цена за извършено дялово разпределение за периода м.05.2018г. до м.04.2020 г., както и сума в размер на 6,35 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2018 г. до 31.05.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 23.06.2021г. до окончателното изплащане на вземането. За горепосочените суми е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 36413/21 г. по описа на СРС, ГО, 154 състав. Претенцията е заявена при условията на разделна отговорност при квоти, както следва:

Й. АНГ. ИВ. – 1/2 част от горепосочените суми, а именно: 2 578,58 лева – главница, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г., сума в размер на 274, 08 лева - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 31.05.2021 г., сума в размер на 17,47 лева, представляваща цена за извършено дялово разпределение за периода м.05.2018 г. до м.04.2020 г., както и сума в размер на 3,18 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2018 г. до 31.05.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 23.06.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

ИВ. АНГ. ИВ. – 1/2 част от горепосочените суми, а именно: 2 578,58 лева – главница, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от

м.05.2018 г. до м.04.2020 г., сума в размер на 274, 08 лева - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 31.05.2021 г., сума в размер на 17,47 лева, представляваща цена за извършено дялово разпределение за периода м.05.2018 г. до м.04.2020 г., както и сума в размер на 3,18 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2018 г. до 31.05.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 23.06.2021 г. до окончателното изплащане на вземането. За горепосочените суми е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 43962/20г. по описа на СРС, ГО, 154 състав, срещу която в законоустановения срок е постъпило възражение от длъжниците.

Ищецът ФИРМА твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците, въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя, без да е необходимо изричното им приемане. Твърди, че съгласно общите условия (влезли в сила 10.07.2016г.) купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок от датата на публикуване на месечните дължими суми на интернет страницата на ищцовото дружество. Поддържа, че е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Ищецът моли съда да признае за установено, че ответниците му дължат заявените суми.

След изпълнение на процедурата по връчване на исквата молба е постъпил отговор от ответниците, наречен „отговор-възражение”. Със същия оспорват предявените искове и твърдят, че не дължат процесните суми. Навеждат твърдения за неоснователност на предявения иск и поради липса на представени доказателства относно дължимостта на процесните суми. Правят възражение за изтекла погасителна давност. Оспорват факта да са били в облигационни отношения с ищеца. Клаузата в ОУ на договора за рекламация била неравноправна клауза по смисъла на чл. 35 ЗЗП (отм.), поради което била нищожна. Нормата на чл. 70, ал. 6 от Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването с аналогично съдържание била неприложима в случая, доколкото била последващ нормативен акт, но дори да не било така, на основание чл. 15, ал. 3 ЗНА следвало да се приложи ЗЗП, а не противоречащия му подзаконов нормативен акт. Счетоводните вписвания в книгите на ищеца били в разрез с чл. 24 ЗБНБ, поради което били нередовно водени. По делото не били представени доказателства от ищеца относно уговорения и съобщен на клиентите ред и начин на заплащане на услугата „дялово разпределение“ съобразно изискването на чл. 36, ал. 2 от ОУ. Незаконносъобразно били начислявани и претендираните лихви. Претендират разноски.

Третото лице помагач „ФИРМА“ ЕООД изразява становище за основателност на предявените искове .

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Като писмено доказателство по делото е приета Заповед на Софийски общински народен съвет от 29.05.1979 г., по силата на която апартамент № 39, находящ се в АДРЕС, е определен в обезщетение на И. Й. И..

С писмо от СО – район „Н се удостоверява, че административен адрес АДРЕС е идентичен с административен адрес с нов номер на блок, а именно АДРЕС.

Съгласно представеното удостоверение за наследници изх. № УГ01-11182 от 05.10.2017 г., И. Й. И. е починал на 13.09.2002 г., като е оставил за наследници съгласно чл. 10, ал. 1 ЗН ответниците в настоящото производство – ИВ. АНГ. ИВ. и Й. АНГ. ИВ., наследили го по право на заместване при равни квоти.

От Договор № 4768/16.10.2002 г. и протокол от общо събрание на етажните собственици се установява, че за сградата в режим на етажна собственост, находяща се на адрес: АДРЕС, е възложено на „ФИРМА“ ЕООД да достави и монтира термостатни вентили, термостатни глави и индикатори за разпределение на разхода на топлинна енергия, както и да извършва индивидуалното замерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно

разпределение на разходите за отопление и топла вода.

Видно от представения договор от 29.07.2015 г., ищецът е възложил на „ФИРМА“ ЕООД да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост.

Представени са съобщения към фактури за ежемесечното начисление на доставена топлинна енергия за процесния период.

Приети са Общи условия за продажба на топлинна енергия на битови абонати от ФИРМА на клиенти в град С. (ОУ-2016г.), одобрени от КЕВР, в сила от 12.08.2016г.

По делото са изслушани и приети заключенията на съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи със задачи, формулирани в исковата молба, които съдът изцяло кредитира като обективно и компетентно изготвени. От заключението на съдебно-техническа експертиза се установява, че количеството на топлинна енергия за абонатната станция, находяща се на адрес АДРЕС, се измерва и отчита съгласно Закона за енергетиката от средство за търговско измерване – общ топломер, монтиран в абонатната станция. Топломерът се отчита от служители на ФИРМА в началото на всеки месец по електронен път чрез преносим терминал, с който се снемат показанията на топломера в 0.00 часа на първо число от месеца. Съобразно Наредба за топлоснабдяването № 16-334/06.04.2007 г. през целия исков период са отчислявани за сметка на ищеца технологични разходи, като са отчислявани от топлинната енергия преди нейното разпределение между абонатите. Топломерът, монтиран в абонатната станция, на всеки две години е преминавал периодични проверки за съответствие, за което са изготвени и представени на вещото лице свидетелства за проверка за процесния период със заключение за съответствие на одобрения тип.

В процесното жилище е имало 4 бр. монтирани отоплителни тела, и съответно не са монтирани топлоразпределители. В имота е ползвана топла вода, като поради липса на водомер, разходът за топла вода се изчислява на 2 броя потребители при норма 140 литра на потребител за едно денонощие, съгласно чл. 69, ал. 2 от Наредба за топлоснабдяването. Съгласно заключението на вещото лице процесният имот има отопляем обем по проект 161 куб.м., на базата на който се разпределя енергията, отдадена от сградната инсталация, съгласно Наредбата за топлоснабдяването. Изчисленото количество топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, е разпределено пропорционално на отопляемия обем на имотите в сградата. За процесния имот са изготвяни изравнителни сметки след всеки отоплителен сезон от „ФИРМА“ ЕООД. Съобразно заключението се установява, че за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г. и по отношение на процесния имот, е начислена сума за потребена топлинна енергия в размер на 4486,73 лв.

Вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза е изяснило, че за процесния период към датата на подаване на исковата молба 29.09.2021 г. липсват данни за извършвани от ответниците плащания, които да погасяват процесните суми. След датата на подаване на исковата молба е сключено споразумение от 05.01.2022 г. между ФИРМА и единия от ответниците – Й.И., за което е създаден нов идентификационен номер – 167803. Към 01.04.2022 г. по споразумението ответникът Й.И. е заплатил суми общо в размер на 1476,09 лв., като е останал неплатен остатък от задължението в размер на 825,23 лв., представляващ главница.

От съдебно-счетоводната експертиза се установява още, че общият размер на непогасените задължения за топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г. към датата на исковата молба – 29.09.2021 г. възлиза на 4521,67 лв., от които 4486,74 лв. за топлинна енергия и 34,93 лв. за услугата дялово разпределение, както и лихва за периода от 15.09.2019 г. до 31.05.2021 г. в общ размер на 566,09 лв., от които 559,20 лв. начислени върху вземането за топлинна енергия и 6,89 лв. начислени върху вземането за дялово разпределение. След отразяване на извършените плащания след завеждане на исковата молба, дължимите суми за главница са както следва: от Й. АНГ. ИВ. – 825,23 лв., съгласно споразумението и 2260,84 от Й.И., включваща 2243,37 лв. главница за топлинна енергия и 17,47 лв. за дялово разпределение. Дължимите суми за мораторни лихви са – от Й.И. – 0 лв., от Й.И. – 283,05, включваща сума за лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на 279,60 лв. и лихва върху сумата дължима за извършено дялово разпределение в размер на 3,45 лв.

В окончателния, приет по делото и неоспорен от страните, доклад по чл.146 ГПК съдът е посочил релевантните по делото факти, от които ищецът извежда съдебнопредявените си

права. Страните са изразили становище, съобразно което проекто-докладът е приет за окончателен.

По исковете с правно основание чл.422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ:

За основателността на исковете в тежест на ищеца е да докаже, че спорните права на вземания са възникнали в твърдения обем въз основа на правоотношения, които обвързват страните и създават задължение за доставчика да престои стока и/или услуга в размер на процесните суми, както и че е фактурирал същата съобразно действащите през процесния период нормативни изисквания, което да обвързва ответника и съобразно което по отношение на него да е възникнало задължение да заплати на процесната сума.

Ответниците при разпределената доказателствена тежест следва да докажат погасяването на претендираното от ищеца вземане.

През процесния период е приложим Законът за енергетиката, обнародван в Държавен вестник, от 9.12.2003 г., в сила от 05.03.2004 г. Според разпоредбата на чл. 149, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия в изрично уредените хипотези на разпоредбата, между производител и топлопреносното предприятие, производител и пряко присъединени клиенти на топлинна енергия за небитови нужди, топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди, топлопреносно предприятие и асоциации на клиентите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост, топлопреносно предприятие и доставчик на топлинна енергия, доставчик на топлинна енергия и клиентите в сграда - етажна собственост. Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, приети по предложение на топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. В чл. 150, ал. 2 ЗЕ е въведено задължение топлопреносните предприятия да публикуват одобрените от комисията общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. В тази връзка съдът намира за неоснователно релевираното от ответниците възражение за нищожност на рекламационната клауза в ОУ на дружеството ищец поради нейната неравноправност. Чл. 150, ал. 3 ЗЕ предвижда, че в срок до 30 дни след влизането в сила на Общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, като предложените от потребителите и приети от топлопреносните предприятия специални условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения. В разглеждания случай, ответниците не са ангажирали доказателства, че са се възползвали от тази възможност, поради което следва да се приеме, че Общите условия на ФИРМА са влезли в сила към исковия период.

Съобразно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в актуалната редакция, приложима за процесния период, определя субектите, имащи качеството на страна по облигационното правоотношение с топлопреносното предприятие. Според § 1 на чл. 42 от допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Неоснователно е възражението, че в случая следва да се приложат разпоредбите на ЗЗП и доколкото ЗЕ му противоречи, то по силата на §1 от ДР на ЗЗП при противоречие между разпоредбите на два закона се прилагат тези, осигуряващи по - висока степен на защита на потребителите. Съгласно задължителните разяснения, дадени с № 2 от 25.05.2017 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСГК, за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда - етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на разпоредбата на чл. 62 във връзка с §1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на потребителите. Съобразно посоченото решение, с приемането на Закона за енергетиката законодателят регламентира

доставката на топлинна енергия в сгради под режим на етажна собственост като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата „доставка на централно отопление“. Поради особения правен субект - сграда в режим на етажна собственост, е въведено изискване решенията да се вземат с мнозинство, което за присъединяване и от присъединяване следва да е квалифицирано. Законодателното решение в чл. 62, ал. 2 ЗЗП, че непоръчаната от потребителя доставка на централно отопление не поражда за потребителя задължение за плащане, не е в колизия, а е в унисон с уредбата на отношенията в топлоенергетиката към този момент, защото чл. 133, ал. 2 ЗЕ (в редакцията след измененията ДВ бр. 30/2006 г.) изисква решение на общото събрание на етажните собственици за присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа. Поради това не може да става въпрос за приложението на §1 от ДР на ЗЗП. В решението е прието, че при доставката на централно отопление в сградите под режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. В отношенията в областта на енергетиката, законодателят приема, че потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

С оглед на гореизложената нормативна уредба е видно, че възникването на облигационно отношение, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е обусловено единствено от това кой е титуляр на правото на собственост или вещно право на ползване върху съответния топлоснабден имот, явяващ се част от сграда – етажна собственост, т.е. облигационното отношение между топлопреносното предприятие и титуляра на това право възниква с придобиването на правото на собственост или вещно право на ползване и се прекратява със загубването на същите.

В производството се установи, че ответниците И.И. и Й.И. са придобили по силата на наследствено правоприемство собствеността върху процесния топлоснабден имот апартамент № 39, находящ се в АДРЕС, поради което имат и качеството на потребители на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 от Закона за енергетиката и следователно се намират в облигационно отношение с доставчика на тази услуга в сграда в режим на етажна собственост. Ето защо, съдът приема, че между страните са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия, за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., с оглед на което същите са пасивно материално легитимирани да отговарят по иска за заплащането на стойността на потребената топлинна енергия през процесния период.

В съответствие с чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ и уговореното в чл. 32 от Общите условия сумите за топлинна енергия за процесния период са начислявани от ищеца по прогнозни месечни вноски, за които са издавани фактури, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки от дружеството, извършващо дялово разпределение в случая „ФИРМА“ ЕООД, като с оглед коректното отразяване на стойностите за конкретния период, което се установява и от приетите експертни заключения, в издаваните изравнителни сметки взаимоотношенията между страните са уреждани при спазване на приложимата нормативна уредба, поради което подлежи на заплащане от потребителите реално изразходваната от тях енергия за целия отчетен период съобразно реалното им потребление, което в процесния случай съответства на начислената сградна инсталация.

От заключението на съдебно-техническата и съдебно-счетоводната експертизи и от писмените доказателства по делото се установява действителното доставяне на топлинна енергия от ищеца на ответниците през процесния период, изготвени въз основа на главните отчети и изравнителните сметки, съставени от фирмата за дялово разпределение, съобразно документи за показанията на общия топломер и документи, описани в заключенията, непротиворечащи на приетите по делото доказателства, поради което съдът приема същите за обективно изготвени.

Възражението за нередовно водено счетоводство е неоснователно, доколкото по делото са приети не само счетоводни документи, а и заключения на експерти в съответните области, които се позовават на съставени от топлинния счетоводител отчети съобразно

изискванията на Наредбата за топлофицирането. Освен това твърдяната нередовност на счетоводството - записване на единичната цена на топлинната енергия с повече от две цифри след десетичната запетая, е функция от нормативно определената цена на топлинната енергия в мегавати и превръщането ѝ в други кратни единици – киловати. Поради това този начин на отчитане е в полза на потребителя и не следва да се приема за нерегламентиран.

Постигнатото извънсъдено споразумение за разсрочено плащане на задълженията съгласно изготвен погасителен план между ищеца и ответника Й.И. представлява факт от значение за спорното право, настъпил в хода на процеса, поради което по смисъла на чл. 235, ал. 3 ГПК следва да бъде взет предвид от съда. С оглед данните от приетата счетоводна експертиза, приета без възражения от страните и кредитирана от съда в цялост, неплатената част от задължението по споразумението е в размер на 825,23 лв., до която сума искът за главница срещу ответника Й.И. следва да бъде уважен, а в останалата част да бъде постановено отхвърлително решение поради извършено плащане в хода на процеса.

По отношение на другия ответник – И.И., съгласно приетата съдебно – техническа експертиза, която също следва да се кредитира в цялост, като обективно и подробно изготвена, размерът на потребената топлинна енергия за процесния период за топлоснабдения имот е в размер общо на 4486,73 лв. Ето защо след като по делото е установено не само наличието на облигационно договорно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия през исковия период, но и действителното доставяне на такава, се налага изводът, че исковете срещу ответника за цената на доставяната топлинна енергия са доказани по основание.

Ответникът своевременно е навел възражение за погасяването по давност на част от вземането на ищеца. Приложима в случая е кратката тригодишна давност. Съгласно задължителните разяснения на ОСГТК на ВКС, дадени в ТР № 3/2011 г. от 18.05.2012 г., вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги представляват „периодични плащания“ по смисъл на чл. чл.111, б.в” ЗЗД и се погасяват с изтичане на кратката тригодишна погасителна давност. Съгласно разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В раздел „Заплащане на ТЕ“ от ОУ е определен реда и срока, по който купувачите на ТЕ са длъжни да заплащат месечните дължими суми. Това трябва да стане в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно това и на основание разпоредбата на чл. 70 ЗЗД следва, че срокът за заплащане на задължението е уговорен в полза на длъжника, което означава, че преди изтичането на срока задължението е платимо, но не е изискуемо. Поради ненастъпилата изискуемост, както е посочено в разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, давност за вземания, които не са изискуеми не тече. В конкретния случай исковият период обхваща времето от м.05.2018г. до м.04.2020г. С оглед на горното и на основание чл. 116 б. "б" ЗЗД с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение давността е прекъсната на 23.06.2021 г. От това следва, че погасени по давност са вземанията на ищеца за топлинна енергия за периода до м.03.2018 г., който период предхожда процесния, следвателно и възражението е неоснователно.

Предвид изложеното искът срещу И.И., съобразно притежаваните от него квоти в съсобствеността и заключението по изготвената счетоводна експертиза следва да се уважи за сумата 2243,37 лв., като за разликата до пълния предявен размер от 2283,86 лв. следва да бъде отхвърлен.

Според чл.36, ал.2 от общите условия редът и начинът на заплащане на услугата "дялово разпределение" се определя от продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата дялово разпределение, а според чл. 22 от същите условия „дялово разпределение“ се заплаща на продавача – ФИРМА, от което следва, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение, съобразно заключението на съдебно-счетоводната експертиза за процесния период. По изложените съображения, предявеният иск за дължимост на цена за услуга дялово разпределение срещу ответника И.И. следва да се уважи в цялост.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

По исковете по чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размерът на лихвата за забава възлиза на претендираната сума.

С исковата молба ищецът претендира от ответника И.И. мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на 274,08 лв. за периода от 15.09.2019 г. до

31.05.2021 г., както и мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение в размер на 3,18 лв. за периода от 01.07.2018 г. до 31.05.2021 г.

С оглед предвиденото в разпоредбата на чл. 84, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, като съобразно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г. плащането на цената на доставяната топлинна енергия е дължимо в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД след изтичането на този срок потребителят на топлинна енергия изпада в забава и дължи мораторна лихва по чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД върху неизпълнените задължения. Искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в случая е установен по основание предвид наличието на главен дълг и забава в плащането му. Доколкото главното задължение е възникнало като срочно, изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника.

Релевираното възражение за погасяване по давност на предявените вземания за лихва също е неоснователно, тъй като същите се претендират за периода от 15.09.2019 г. до 31.05.2021 г., респективно са обхванати от рамките на тригодишния период преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК на 23.06.2021 г. Ето защо и с оглед заключението на вещото лице по ССЧЕ, съдът намира, че искът за мораторна лихва върху главницата за доставена топлинна енергия срещу ответника И.И. следва да бъде уважен до предявения размер от 274,08 лв.

По предявения иск за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение и с оглед заключението на вещото лице по ССЧЕ, съдът намира, че същият също следва да бъде уважен до предявения размер от 3,18 лв.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от спора право на разноски имат и двете страни. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски за настоящото производство съразмерно на уважената част от исковете, както и по отношение на частта от претенциите, отхвърлена поради плащане в хода на процеса, доколкото ответникът е дал повод за завеждане на делото. Предвид изложеното ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят сума в общ размер на 796,84 лв. за държавна такса, депозити за вещи лица и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, което на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ съдът определя на 100 лв.

Съгласно т.12 на Тълкувателно решение № 4/18.06.2014, постановено по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът в исковото производство следва да се произнесе и по сторените в протеклото заповедно производство разноски. Видно от представените доказателства заявителят е сторил разноски в размер на 103,14 лв. за държавна такса и 50 лв. за възнаграждение за юрисконсулт, като съобразно уважената част от предявените искове и частта от претенциите, отхвърлена поради плащане в хода на процеса, следва да му бъде присъдена сумата в общ размер на 151,92 лв.

Видно от представените по делото доказателства, на ответника И.И. е предоставена безплатна правна помощ, поради което на основание чл. 38, ал. 2 ЗА разноските съобразно отхвърлената част от исковете следва да се присъдят в полза на процесуалния представител на страната – адв. Н.К., респективно следва да ѝ бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 3,93 лв. в настоящото исково производство и сумата 3,93 лв. за заповедното производство. Възражението на ищеца за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като същото е съобразено с минималните размери, съобразно НМРАВ.

Воден от горното, Софийски районен съд, 154 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ и чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че Й. АНГ. ИВ., ЕГН *****, с адрес АДРЕС и ИВ. АНГ. ИВ., ЕГН ***** с адрес АДРЕС дължат на ФИРМА, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: АДРЕС, представлявано от А. С. А. – изпълнителен директор следните суми:

- за ИВ. АНГ. ИВ. – 2243,37 лв. – главница, представляваща стойност на незаплатената

топлинна енергия /ТЕ/ за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г., ведно със законна лихва от 23.06.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 274,08 лв. за периода 15.09.2019г. до 31.05.2021 г., сумата от 17,47 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 23.06.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 3,18 лв. за периода 01.07.2018 г. до 31.05.2021 г.;

- за Й. АНГ. ИВ. – 825,23 лв. – незаплатена главница за доставена топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г. по сключено в хода на производството споразумение от 05.01.2022 г. за разсрочено плащане на задълженията съгласно погасителен план,

за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 28.07.2021 г. по ч.гр.д. № 36413/2021 г. на СРС, 154 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** исковите мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия и исковите за главница и лихва за доставена услуга дялово разпределение против Й. АНГ. ИВ. поради плащане в хода на процеса, както и иска за главница за доставена топлинна енергия срещу ИВ. АНГ. ИВ. за разликата над 2243,37 лв. до пълния предявен размер от 2283,86 лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Й. АНГ. ИВ., ЕГН *****, с адрес АДРЕС и ИВ. АНГ. ИВ., ЕГН ***** с адрес АДРЕС да заплатят на ФИРМА, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: АДРЕС, представлявано от А. С. А. – изпълнителен директор, сумата в размер на 796,84 лв., представляваща сторени в настоящото производство разноси и сумата в размер на 151,92 лв., представляваща сторени разноси по ч.гр.д. № 36413/2021 г. на СРС, 154 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗА ФИРМА, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: АДРЕС да заплати на адв. Н.К., с личен номер 1000104910, със съдебен адрес АДРЕС сумата 3,93 лв. за предоставена безплатна правна помощ в настоящото производство и сумата 3,93 лв. за процесуално представителство по ч.гр.д. № 36413/2021 г. на СРС, 154 състав.

Решението е постановено с участието на трето лице-помагач, конституирано на страната на ищеца – „ФИРМА“ ЕООД.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____